

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA, pessetas 1'50.—EXTRANGER, 2'50.

Ens en alegrém

O tots ó cap.

TRES cents milions segons uns, sis cents, segons altres, demana avuy el Govern espanyol a la República cubana per la part que li correspon en el Deute contret per Espanya ab aplicació als gastos d'aquella ex-colònia o província.

Tres cents, sis cents milions!... La suma es bonica y indubtablement val la pena de defensarla. Y de segur será defensada, tant pel Govern d'aquí, per veure si la cobra, com pel Govern d'allà, que maledidas las ganas que deu tenir de pagarla.

Sense discutir nosaltres la oportunitat de la reclamació, donchs ignorém els motius que en Maura ha tingut pera presentarla, es gràt pòguer fer constar que las negociacions entre 'ls gabinets de l'Habana y Madrid, comensadas ja fa días, se segueixen, fins aquest moment, en termes molt cordials y ab una correcció intatzable.

Ara com ara, se sab ja que 'l Govern cubà, sempre dintre de la correcció referida, ha significat al nostre la seva sorpresa respecte a una demanda de la qual res va insinuarse'n durant la elaboració del tractat de París. — Per què — sembla que diu — llavors qu'era ocasió oportuna, el Govern espanyol no va fer cap salvetat sobre 'l Deute de l'isla emancipada?

Podria ser que 'ns equivoquessim, pero ja casi assegurariam que de las negociacions sobre aquesta qüestió no 'n resultarà res práctic.

Y hasta admetent, que ja es admetre, que la terra d'en Plácido y en Maceo reconegué al fi la part del Deute que desde Madrid se li reclama, ab aquest reconeixement s'hauria acabat tot.

Cuba reconeixeria, pero... no pagaria. Perque, — allò tan sagut — si bé la justícia, els tribunals arbitrals y els amigables componedors condemnan devegadas a pagar, per ara may s'ha condemnat a ningú a tenir quartos.

PIE-PAF

Tots els processats pel crim d'Hostafranchs són al carrer. El vent de llibertat ha orejat la seva testa. Una multitud esbojerrada 'ls proclama com a màrtirs i els passeja en triomf, a la claror de les antorxes... En quant això és un bé pera uns homes menaçats amb el presiri, no'n sentim recança. Sabem que una entitat solidaria de Sans havia acordat demanar l'indult dels acusats si eren condemnats aquets, per considerar-los homes de culpabilitat secundaria.

No sentim la llibertat dels acusats. Sentim, això sí, que's glorifiqui políticament la mortífera pistola Browning.

El conservadurisme radical

Lo que podríem dir-ne la Solidaritat antisolidaria està a punt de desfer-se. Parlo, naturalment, de la raó social Sol-Lerroux. Curios. Mentres ells ens descantaven a nosaltres per l'aliança ocasional i parlamentaria contra el militarisme i el madrileñisme, ells se confonien en un sol partit (no ja en una aliança temporal) amb el dretisme conservador d'un Sol i Ortega, sense perjui de seguir anomenant-se radicals...

Les darreres declaracions d'en Sol aclaren moltes coses. Per part d'en Sol i Ortega, es evident, des d'avuy, que sols un afany personalíssim de revenja va unir-lo amb els lerrouxistes. L'anomenat radicalisme barceloní li haurà servit de pujador. I ara, ja en ple Madrid desde Barcelona, després d'una curta detenció a Guadalajara, surten dels seus llavis expressions qui l'acosten en aquell altre inmigrant del republicanisme extrema dreta, en Melquiades Alvarez... ¡ Nosaltres continuem essent els clericals i els enemics de l'obrer!

Hi ha dues menes de republicans: els qui usen la paraula *república* a manera de panacea universal, com una mena de talismà, amulet màgic o reliquia miraculosa, i els qui la tenen per trassumpt de plenitud de vida civil. Pera aquests darrers, l'estat actual de la política espanyola exigeix precisament una triple lluita a la qual he aludit desd'aquí meteix repetides vegades, analisant el per què històric i social d'ella, considerant-la com una forma de la lluita popular contra les antigues castes persistents. Els tres aspectes d'aquella lluita són l'obra contra l'església, l'obra contra el militarisme, l'obra contra el capitalisme. Aquest periòdic, obeint a les necessitats d'una tal campanya, va entrar precisament en la Solidaritat perquè anava dirigida a restablir l'orde civil ofès per la llei de jurisdiccions. En Sol i Ortega, a l'entretant, s'afiliava al partit qui d'una manera expressa va aprovar l'acte originari de tal llei; així en Sol va mostrar clarament fins ont arri-

Per la cultura popular

Els socis del Montepio Progreso Industrial, que 'l passat diumenge varen fer una excursió instructiva a la fàbrica de blanqueig, tint y aprest de la Vda. y fills de Antoni Illa.

bava el seu radicalisme en lo referent al segon aspecte de la lluita civil i revolucionaria. La llei de jurisdiccions, ademés, feria la propaganda autonòmica de Catalunya, atentant a una altra afirmació republicana, general avui a tot programa de veritable esquerra; en Sol i Ortega, donchs, prenent filiació adversa a una Solidaritat d'essencia autonòmica, va seguir mostrant un caire més del seu indubtable radicalisme. Avuy, per fi, en Sol i Ortega, després de vagues protestes lliberals que (prescindint de la paraula inofensiva *república*) podria firmar en Morret, i fins i tot en Maura, com aquest va dir ja que firmaria les de D. Melquiades, declara que's té d'anar am prudència i respecte en lo referent a qüestions socials i religioses... Ja veiem com queden, donchs, els altres dos aspectes d'aquella triple lluita, per la qual la França d'avuy s'es constituïda.

Les qüestions socials i religioses! Però si elles són precisament la base de l'edifici qu'ens cal destruir! En substitució del vell lema triple de l'escola republicana, heradat de la Revolució francesa, el triple lema d'avuy hauria d'integrar la plenitud civil am tres mots on se reflectís aquella campanya, laica, pacífista i socialista. I en Sol oposa avuy contra ella el famós *tabou* del Respecte! Per un empaig de respecte, d'aquell respecte abstencionista qui va esser l'equivocació dels nostres pares, contemplem les reaccions irresistibles d'avuy. En lloc d'una tasca pedagògica seriosa, prohibitiva de tota intervenció eclesiàstica en l'Escola, hem afectat un absentisme de *laissez faire*, qui ha permès a l'Església el recobriment de les antigues posicions. Contra una educació plenament civil del poble els republicans han estat els més fanàtics patrioters en els dies de prova, i en lloc d'esperar l'adveniment de la república per una dignificació popular qui la portaria com a inherencia necessaria, els antics correligionaris d'en Sol varen esperar-la d'un nou pronunciament. En lloc de recabar pera sí l'encaminament vers les solucions socials que exigirà la nova revolució, els republicans a l'antiga, com el Sr. Sol, s'obstinen en el vell programa respectuós i pseudividualista.

Recordo qu'en Silvela, definint un día les seues idees polítiques, deia qu'ell era conservador sols en quant al procediment; però qu'en quant a la doctrina no reconeixia límits, i estava dispost a acceptar totes les fórmules quan l'evolució de les coses les portés. ¡ Es clar! Aquesta es, en resum, l'ensenya pura dels veritables conservadors, dels qui no s'obstinen en remontar la corrent, en esdevenir reaccionaris a la manera visible d'un Maura. El conservador conserva l'herencia política rebuda, l'estado de cosas, lo constituido, i espera que l'iniciativa dels altres culli dels arbres la novella fruita o qu'el temps la fassi caure per excés de maduresa... La diferencia entre els lligítims conservadors i nosaltres està en que nosaltres preconisem l'atac irrespectuós, inoportunist, dels polítics militants, pera accelerar les evolucions, o sia pera convertir-les en revolucions. I el ver concepte de revolucionari no es altre qu'aquest. Ja veiem, donchs, quina diferencia hi ha entre la doctrina d'un Silvela i la d'un Sol. Ja veiem fins a quin punt arriba el ferest revolucionarisme del Sr. Sol i Ortega, correligionari de D. Alexandre Lerroux. — I ara no vinguem a dir qu'en Sol no's referia més qu'a la dolçor del procediment, perquè si el revolucionari no es tal en quant al procediment, jo no sé entendre en què podria esser-hol.

Mentres escric aquestes quartilles, el procés d'Hostafranchs està acabant-se. Jo no sé quin serà el seu terme. Jo no sé què diran els ciutadans reunits pera exercir la magistratura sobre aquell fet. Però sé que, en mig de la reprobable brutalitat del tal crim, una cosa s'hi revelava qui manifesta al menys la diferencia entre la fe política usual espanyola i la fe política catalana; aquesta cosa es la *passió*. La Passió, deixeu-m'ho, ara escriure am majúscula. Quan aqueixa fe, aqueixa passió, anés endreçada en sentit de lluita espiritual, de combat ideal, d'atac i defensa doctrinals, per una superioritat d'educació en el poble, imaginèu fins a quins extrems de rapidesa podria portar la nostra evolució-revolucionaria o la revolució-evolutiva, cap a un definitiu nou règim espanyol i català?

Sobre aquest baptisme de foc, el revolucionari i radical Sr. Sol i Ortega acaba de vessar, respectuosament, una gerra d'aigua...

GABRIEL ALOMAR

¿Voleu fer tornar protestant a un capellà? Parleuli del negoci de la seva barraca... desseguida 'l tindreu protestant. — **

El procés d'Hostafranchs

L'EPÍLECH

AQUELLA trágica nit fosca del 18 d'Abril de 1907, en que uns criminals volgueren assessorar a don Nicolau Salmerón y als que l'acompanyaven, ha tingut el seu epílech en el Palau de Justicia.

Es un epílech casi apoteósich pera 'ls processats. Retirada l'acusació pera 'ls uns, objecte d'un veredict d'inculpabilitat els altres, tots han anat al carrer, entre las aclamacions entusiásticas dels seus correligionaris, que ja 'ls havian aplaudit cada día al passar pel Saló de Sant Joan el cotxe celular. El dimars al vespre, els acusats Matamala y Miranda, ja lliures, foren acompanyats pels carrers de Barcelona entre atxas de vent, seguits de la multitud. També entre atxas de vent fou portat a la clínica del doctor Fargas en Cambó greument ferit, en aquella nit del 18 d'Abril de 1907. En Salmerón, pàlit, mut y inmóvil, contemplava a n'en Cambó extés a terra y plé de sanch.

Mentiriam si diguessim que no sentim la fogarada de la indignació al escriure aquestes ratlles. Sí; la sentim. Y no es que 'ns sàpiga greu la llibertat d'en Miranda y Matamala, simples instruments d'un complot malvat. Si al endemà de la condemna, els dos processats haguessin rebut l'indult, no hauriam tingut res que dirhi. Potser nosaltres mateixos l'hauriam demanat. Però 'ns indigna que un veredict d'inculpabilitat — que no es ni molt menys un certificat d'ignoscencia — serveixi als lerrouxistes pera presentarse nets de la sanch d'Hostafranchs y pera glorificar com a màrtirs als senyalats pel fiscal de S. M. com a actors del drama d'aquella nit.

El Progreso y la seva gent, com era d'esperar, afirman a crits que 'l jurat ha proclamat altament la ignoscencia dels processats. Això es mentida. Fins deixant apart el fi de pacificació que ab millor intenció que acert donaren els jurats als 18 nos del veredict, la veritat es aquesta: un veredict d'inculpabilitat no vol dir: *estem segurs de que aquests homes son ignoscents*, siné que vol dir això altre: *no estem prou segurs de que siguin culpables*.

Per nosaltres, un sí ó un no es incapàs d'alterar la significació del fet d'Hostafranchs. Després del veredict seguim creyent lo mateix que avans del veredict creyem. Voldriam no veure confirmadas las temensas que tenim respecte a las conseqüencias d'haver quedat impune el crim d'Hostafranchs.

FULMEN

PER LA CULTURA

s un pensament digne del més coral aplauso el projecte de constituir una Caixa de Construccions Escolars, pera la edificació de quaranta edificis escolars que reunixin totes las condicions imposadas per la moderna pedagogia.

Que falta a Barcelona, com a tot arreu del resto d'Espanya, la necessaria cultura popular, no cal dirho; els fets ho demostran, encare que ab tota la bona intenció ens esforcem en dir lo contrari cada vegada que la massa ens dona gust acudint, com una remada, a las manifestacions, signen de la mena que 's vulgui, a que se la crida.

Naturalment que no té la culpa el poble de no possehir la suficient instrucció y la necessaria cultura pera esser un poble fort, seré, conscient y sólidament progressiu. La instrucció qu'hem donat de petits als que han pogut assistir a las malas escolars qu'hem tingut fins ara, ha sigut rutinaria y dolenta; las pessimas condicions dels locals fan que 'ls alumnes pujin malaltissos y malhumorats; per culpa d'una pila de circumstancias els noys temen l'escola en lloch d'estimar-la.

Cal, donchs, fer unas escolars agradosas pera que 'ls nens hi sentin alegría; es precis reformar la manera d'ensenyar perquè 'ls alumnes *aprenquin*; es necessari que l'ambient y el mestre eduquin l'esperit y l'intel·ligencia dels homes de demà, si volem esperar un demà més consolador que aquest desesperansador avuy.

En una ciutat populosa com Barcelona sempre hi haurá una massa ignorant al servey de qualsevol ximpleria; la constant immigració de la pobre gent que busca millorar a ciutat la seva misèrrima condició, aportarà sempre non contingent a la massa sugestionable, fins que la ciutat, mare amorosa de tothom que a ella s'entrega, l'haurá absorbit, millorantli la sort y amarantla de sa espiritualitat. Pero si aquesta massa inconscient, fàcilment sugestionable, trobés constantment enfront seu una massa conscient, serena y enérgica, no s'imposaria may com s'ha imposat algunas vegades, y la ciutat de Barcelona, cor de Catalunya, avensaria pel camí del Progrés, sense brinços perillosos ni paradas entorpidoras.

Cada nou succés que 's desrolla posa més de relleu la poca consciencia, no tan sols de la massa popular barcelonina, sino de tota la opinió espanyola. Fa quatre días que, irreflexivament, bojament, ens mofavam dels Estats Units y, segurs de guanyar-los ab las mans a la butxaca y ab el sol recort de nostras gestas heróycas, varem declaralshi la guerra, sòrtintne, naturalment, ab las mans al cap. Avuy, allissonats per aquella dolorosa experiencia, agafém las cosas per l'extrém contrari y ens arronsém davant del Marroch, cridant prematurament contra una guerra que ningú segurament desitja ni busca, y en Maura menos que ningú. Ahir no teníam cap mena de rahó pera nostra pinxeria; avuy no 'n tenim pera tan excessiva prudencia; en una y altra ocasió, problem palesament la nostra falta de serenitat y de judici.

Per això convindria, no a Barcelona solzament si no a tot Espanya, la realisació de projectes tan profitosos y de tanta trascendencia com el que està pendent d'aprobació a l'Ajuntament de nostra ciutat. L'edificació de quaranta unitats pedagògiques, dotadas de modern material y capassas pera que hi puguin rebre sólida instrucció primaria 16,000 alumnes, es el primer pas pera nostra verdadera regeneració. Aparellant els esforços del Ajuntament ab els de la Diputació, mentres el primer ab sas escolars de lletres farà ciutadans, la segona ab sas escolars industrials els darà els medis de ferse rics, y un poble sabi, fort y rich disposa de tots els elements precisos pera que pugui esser un poble lliure.

Es digne, donchs, d'aplaudiment la iniciativa de l'Ajuntament de Barcelona, y convé unir els esforços de tothom pera que la Caixa de Construccions Escolars no quedi en projecte.

JEFF DE JESPU

Las rodas dels ómnibus

Tota la premsa barcelonina s'ha ocupat aquests días darrers d'un extravagant y incompreensible acord pres per la Comissió de Foment del nostre Ajuntament excelentíssim, en virtut del qual s'obliga a las companyias d'ómnibus y rippers a posar als seus carruatges rodas de goma.

Aquest acord el fonamenta la comissió en el fet de que, al seu dir, las rodas de fusta fan malbé els empedrats. Si es aixís, se podria obligar també a posar rodas de goma a tots els cotxes y carros que van pels nostres carrers. Y lo bó es que las grans ciutats de l'extranger estan plenas d'ómnibus y rippers y enloch hi ha las rodas de goma que aquí 's volen fer posar.

L'acord de la comissió municipal de Foment es impossible de complir. L'arreglo de las rodas valdria 2,500 pessetas per cotxe, més l'augment d'animals, puig costa molt més estirar un carruatge ab rodas de goma que no pas ab rodas de fusta.

En vista d'això, las companyias han decidit plegar si 's tira endavant l'acord. 2,500 obrers quedarian sense feyna. No faltava més que això.

Es d'esperar que l'acord será revocat. Perque, vaja, no pot anar ni ab rodas... de goma.

El Progreso, qui, cas en ell molt freqüent, se permet la llibertat d'interpretar capritxosament las nostras caricaturas, li hem de dedicar duas paraulas.

Falta a la veritat ab dir als seus lectors que las caricatures del nostre darrer número portavan la intenció de precipitar al Jurado a un veredict de *pasión política*, con abstracción de las pruebas aportadas al Juicio.

Precisament no fa molts días, referintnos al crim d'Hostafranchs, deyam en aquestes columnas:

«Si 'ls autors materials d'aquell fet odiós son els actualment encausats, nosaltres ens guardarem molt de dirho. Qüestió es aquesta qu'en la vista del procés s'ha de decidir y que 'l Jurat, seré y imparcial, sens dupte resoldrà d'acort ab la seva conciencia.»

Com ja veu el diari de n Lerroux, de la responsabilitat dels processats no 'n deyam una paraula. Lo que sí hem dit y repetim y, ab veredict favorable lo mateix que ab veredict condemnatori, repetirem sempre, es que 'ls responsables morals del atentat del 18 d'Abril no son els que aquests días s'han assentat al banch dels acusats.

Y segurament no deu ignorar El Progreso que en aquesta creencia no estém sols.

Recordi la tremenda acusació pronunciada el di-lluns pel Fiscal en el Palau de Justicia:

«Yo creo que no están sentados en el banquillo de los acusados todos los culpables. Gente de superior ó de inferior categoría tendría que tomar asiento a su lado.»

Las paraulas de superior categoría las subtrullém nosaltres.

El Progreso ja sab per qué.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN EL NUMERO ANTERIOR

- 1.ª XARADA I.—Te-re sa.
- 2.ª Id. II.—A-ro-las.
- 3.ª Id. III.—O-re-lla.
- 4.ª TERS DE SILABAS.—PE TA CA
TA EO TA
CA TA ERO
- 5.ª INTRINGULIS.—Operas.
- 6.ª ANAGRAMA.—Lola—Olla.
- 7.ª LOGOGRIFO NUMÉRIC.—Maurel.
- 8.ª CONVERSA.—Armari.
- 9.ª TARJETA.—Capitania General.
- 10.ª GEROGLIFIG.—Apeles Mestres.

Han endevinat totes ó part de las solucions corresponents al número anterior, els caballers: Miquel Maslleras (Escarvat), Henrich Solé, Dos germans de can Juher de Santa Eugenia (Girona), J. Martorell de Badalona, King, Ernest Mas (Un castellbisbalench), J. S. (a) Arrullio Grapacialástico y Tous, y Giupsiull.

ENDEVINALLAS

XARADAS

I

Es musical la primera,
l' invers-dugas mineral,
consonant es la tercera,
una vocal la darrera
y un nom de dona el total.

AMBRÓS ILLO

II

Tot agnantant la total
me deya la Rosalía
que dos-terça coneixia
una dona original.
—Y ho creurás ben bé que ho era—
me deya,—puig sé segü
que en comptes de menjar hi
menjava prima-terça.

JAUME VIÑAS Y RUAX

ANAGRAMA

Ahir va dirme en Pascual,
parlant de fé un edifici,
qu' en lo carrer del Hospici
la tot vol fer un tatal.

MIQUEL CORTACANS (Llegidor de LA CAMPANA

TERS DE SILABAS

Sustituir el punts per lletres de manera que llegint horisontal y verticalment digui: 1.ª ratlla: Població catalana.—2.ª: Població catalana y 3.ª Nom de dona.

J. MASSAGUER S. (ARTILLER)

CORRESPONDENCIA

Caballers: Paquito, Lluís Juher, Miquel Garriga y Casamitjana, Joseph Casas (Esparteret Petit), Miquel Masalleras (a) Escarvat, J. Martorell de Badalona, Pe-

LA CARICATURA AL EXTRANJER

Al papa li han regalat un fonógrafo

—¡Admirable, sorprendent, prodigiós!... Pero... ¿no toca pas la Marseleses també, aquest trasto?

(De L'Asino)

pito Utret y Turró, Joseph Sumell, B. G. (a) Llegidor del Liberal, J. J. (a) Un sardanista de Reus, A. Sumell, Jaume Marcé, Pere Cortacans (Llegidor de LA CAMPANA), Joaquim Pons y Tobella, Juli Borrell, Pere E. Cura, y Giupsiull: En el pecat portan la penitencia.

Caballers: Garrellet Petit, y R. A. (a) Pau de las Calzas Curtas: Val més poch y ben avinguts, que molts y á batzegadas.

Caballers: J. S.: Veig que no es d' una actualitat palpitant. Encare fresqueja. L' altre dia á «Las Arenas» m' hi vaig mitj encostipar. La setmana entrant li contestaré categòricament.—Enrich Bofill: Las cartas han de venir degudament drcumentadas, firmadas y rubricadas.—Cantaire, P. G. y V., P. Gravet, J. O., y S. J.: No 'ns es possible, per diferents rahóns.—Daniel Barquet: Comenso á llegir la seva puasia y veig que difu á una:

¿Sabs que m' has fet molta gracia?

Recomani á n' aquesta senyora que 'ns envihi alguna cosa de tant en tant.—Marsal Reinalds: La llarga es massa trista y la curta massa de la broma, y una y altra massa defectuosas.—Ll. B. y Bou: Aixó mateix, despullat de la cruesa y d' alguna paraula gráfica y poch poética, estaria al pel. Vosté construeix bé 'ls versos.—Johannus: Lo qu' envia aprofito. Respecte á la anterior, tinch fé que la veurá publicada. Y tocant á lo altre que 'ns difu, si passa per la LLIBRETTA, demani que li deixin fullejar el volum. No crech que hi trobin cap tap. Ab tota la bona voluntat, no 'ns en podriam ocupar, nosaltres. Gracias per l' enhorabona, de part de l' interessat.—Anton Genobát: «Ay hermosa que tastim!»... Ay noy, qu' ets empalagós!—Giovanni: No está bé ni malament. Y, encare que lo pitjor pera una obra literaria siga aquesta mitja tinta, no la tiro á la panera porque no 's digui que obrem ab severitat.—Un de la Comissió n.º 2: Me lo fumaré toda la vida. Recuerdos á Angelito.—A. G.: Vosté vol entrar per la finestra y aixó no s' ha de fer. Si té vocació pel dibuix, vagi á Llotja, creguim. Y quan estigui tip de fer nassos, alashoras ens sabrá dir si nosaltres l' hem tingut bó.—Jobico: El treball de que 'ns parla es en car tera. Lo d' avuy també anirà, si tenim un moment per esmenarhi alguna cosa ab nostras pecadoras mans. Ens referim á lapsus, com el d' aquell vers que difu «mal temps temps temp... estúos.» ¿No ho troba qu' es una cacofonia de molt mal efecte?—Un poeta noucentista: Ara com ara no será ni noucentista ni poeta, pero que fa mérits per serne ho demostra aquesta primera estrofa:

En una vila petita,
petita com un sigró
vivian marit y molla
ab un orfe pobrissó.

Vet'aquí que si l' orfe en comptes de ser pobrissó arriba á ser de molta plata, la vila, en lloch de ser com un sigró, hauria sigut com una patata. Y tot mercès á la forsa del consonant.—Manel Noël: Sí, home, sí... ¿per qué nó?—si está molt bé!... M' enteraré d' aixó que 'm difu.—Un Gobernador de Plassa (a) Manobre: No, senyor; no ho crech convenient, y per aixó no li publico. Las cosas dolentas, dolentas, si no son molt ingénuas, tampoch fan gracia. Y es que tot té l' seu mérit relatiu, fins la falta de mérits.—Joseph Massaguer Sala: Perque no digui que no li publico res, allá van els dos primers versos... Au! dos vosté, y dos jo:

Vina als meus brassos, nena;
vina prompte al meu costat...
que t' llegiré aquestos versos
y veurás que malament que ho faig.

Santiago P.: Ho guardém, y si tenim temps d' esmenarhi alguna coseta, anirà... potser al Almanach; porque ¿no sé si ho sab que ja es hora de comensarhi á pensar, ab l' Almanach de 1910?...

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8
Tinta Ch. Lorilleux y C.ª

La murga bélica

—Prepararse, senyors!... Aném á tocar altre cop la Marxa de Cádiz.